

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 20. júna 2018*

„Hospodárska súťaž – Správne konanie – Rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia –
Proporcionalita – Neexistencia svojvoľnej povahy – Povinnosť odôvodnenia – Dostatočne vážne
nepriame dôkazy – Právna istota – Legitímna dôvera – Právo na ochranu súkromia – Právo
na obhajobu“

Vo veci T-325/16,

České dráhy, a. s., so sídlom v Prahe (Česká republika), v zastúpení: K. Muzikář, J. Kindl a V. Kuča,
advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Rossi, A. Biolan, G. Meessen, P. Němečková a M. Šimerdová,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie
C(2016) 2417 final z 18. apríla 2016 týkajúceho sa postupu uplatnenia článku 20 ods. 4 nariadenia Rady
(ES) č. 1/2003, určené spoločnosti České dráhy, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré sú ňou priamo
alebo nepriamo ovládané, pričom im bolo nariadené podrobiť sa inšpekcii (vec AT.40156 – Falcon),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory A. M. Collins, sudcovia R. Barents a J. Passer (spravodajca),

tajomník: L. Grzegorzcyk, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. októbra 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: čeština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa, spoločnosť České dráhy, a. s., je akciová spoločnosť. Tento podnik je českým národným železničným dopravcom a je vo vlastníctve českého štátu. Má dominantné postavenie aj na trhoch poskytovania služieb osobnej železničnej dopravy a správy železničnej infraštruktúry v Českej republike.

Konanie pred českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže

- 2 V roku 2011 a 2012 dvaja ďalší prevádzkovatelia, spoločnosti RegioJet, a. s., a LEO Express, a. s., začali poskytovať služby osobnej železničnej dopravy na trati medzi Prahou (Česká republika) a Ostravou nachádzajúcou sa na severovýchode Českej republiky.
- 3 Žalobkyňa, ktorá je podozrivá zo zneužívania dominantného postavenia tým, že od roku 2011 ponúka služby železničnej osobnej dopravy pod úrovňou nákladov, za predátorské ceny na trati Praha – Ostrava, je predmetom vyšetrovania zo strany českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, t. j. Úradu pro ochranu hospodárskej súťaže (Česká republika).
- 4 Dňa 24. januára 2012 po predbežnom prešetrovaní začal český orgán na ochranu hospodárskej súťaže voči žalobkyni správne konanie podľa § 11 ods. 1 zákona č. 143/2001 Sb. o ochrane hospodárskej súťaže.
- 5 Dňa 25. januára 2012 český orgán na ochranu hospodárskej súťaže vykonal inšpekcie v priestoroch žalobkyne.
- 6 Ku dňu prijatia rozhodnutia, ktoré je predmetom tejto žaloby, ešte nebolo vyšetrovanie vykonávané českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže skončené.

Konanie pred českými súdmi

- 7 Dňa, ktorý nebol bližšie určený, podali obaja konkurenti žalobkyne, t. j. RegioJet a LEO Express, proti žalobkyni žaloby na české súdy, prostredníctvom ktorých sa domáhali náhrady škody, ktorá im mala vzniknúť údajným protisúťažným správaním žalobkyne na trati Praha – Ostrava.
- 8 Rozsudkom z 10. decembra 2015 Městský soud v Praze (Česká republika) zamietol žalobu spoločnosti LEO Express. Táto spoločnosť napadla rozsudok odvolaním na Vrchní soud v Praze (Česká republika). Ku dňu prijatia rozhodnutia, ktoré je predmetom tejto žaloby, nebolo dané konanie ešte skončené.
- 9 K tomu istému dňu Městský soud v Praze ešte nerozhodol o žiadosti spoločnosti RegioJet.

Vyšetrovanie Komisie

- 10 Dňa 18. apríla 2016 prijala Európska komisia rozhodnutie C(2016) 2417 final týkajúce sa postupu uplatnenia článku 20 ods. 4 nariadenia Rady č. 1/2003, adresované žalobcovi a všetkým spoločnostiam, ktoré sú ňou priamo alebo nepriamo ovládané, pričom im nariadila, aby sa podrobili inšpekcii (vec AT.40156 – Falcon) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

11 Odôvodnenia 2 až 9 napadnutého rozhodnutia znejú takto:

- „(2) Európska komisia (ďalej len ‚Komisia‘) dostala informáciu, z ktorej vyplýva, že [žalobkyňa] má dominantné postavenie podľa znenia článku 102 ZFEÚ, okrem iného na trhoch poskytovania služieb osobnej železničnej dopravy a služieb správy železničnej infraštruktúry v Českej republike.
- (3) Komisia má k dispozícii informácie, ktoré naznačujú, že [žalobkyňa] mohla uplatňovať ceny nižšie, ako sú náklady, za poskytovanie služieb osobnej železničnej dopravy na určitých železničných tratiach, vrátane (avšak nielen) na trati Praha – Ostrava a späť. Takéto konanie môže byť súčasťou stratégie [žalobkyne], ktorá je v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, a to na účely ochrany jej postavenia na trhu poskytovania služieb osobnej železničnej dopravy a obmedzovania rozvoja hospodárskej súťaže na trhu.
- (4) Komisia dostala informácie, ktoré naznačujú, že k tomuto údajnému porušeniu malo dochádzať prinajmenšom od roku 2011, kedy súkromný konkurent začal poskytovať služby na trati Praha – Ostrava a späť, ak nie skôr, a k tomuto porušeniu má stále dochádzať.
- (5) Uvedené konanie, ak sa preukáže jeho existencia, by predstavovalo jedno alebo viac porušení článku 102 ZFEÚ.
- (6) Možno predpokladať, že údajným porušeniam dochádzalo v najprísnejšom utajení. Možno predpokladať, že existujúca dokumentácia vzťahujúca sa na údajné porušenia sa obmedzuje na úplné minimum a nachádza sa na miestach a vo forme, ktorá uľahčuje jej utajenie, zachovávanie alebo jej zničenie v prípade žiadosti o informácie alebo ohlásené kontroly.
- (7) Aby mohla Komisia zistiť všetky relevantné skutočnosti týkajúce sa možných porušení a súvislostí, za akých fungujú, je potrebné vykonať inšpekciu v priestoroch [žalobkyne] podľa článku 20 nariadenia č. 1/2003. Aby sa zabezpečila účinnosť tejto inšpekcie, je potrebné, aby bola vykonávaná bez predchádzajúceho upozornenia spoločnosti, ktorá je podozrivá z porušenia.
- (8) Je preto potrebné prijať rozhodnutie podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, ktorým sa ukladá povinnosť, aby sa [žalobkyňa] podrobila inšpekcii, a oznámiť toto rozhodnutie priamo pred vykonaním inšpekcie.
- (9) Komisia si uvedomuje, že príslušný orgán na ochranu hospodárskej súťaže členského štátu, t. j. Úrad pro ochranu hospodářské soutěže (ďalej len ‚ÚOHS‘), začal správne konanie týkajúce sa rovnakého porušenia a vykonal inšpekciu v priestoroch [žalobkyne] v roku 2012. Komisia preskúmala príslušný spis ÚOHS.“

12 Článok 1 napadnutého rozhodnutia vo svojom prvom odseku uvádza:

„[Žalobkyňa], spoločne so všetkými podnikmi, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, sa týmto ukladá povinnosť podrobiť sa inšpekcii týkajúcej sa jej možnej účasti na protisúťažnom správaní v rozpore s článkom 102 ZFEÚ v odvetví poskytovania služieb osobnej železničnej dopravy v Českej republike. Porušenie sa týka najmä uplatňovania cien pod úrovňou nákladov, ktoré mohli obmedziť prístup tretích osôb na trh alebo ich rozvoj na trhu služieb osobnej železničnej dopravy, ako aj akúkoľvek stratégiu, ktorá má rovnaký účinok.“

13 V článku 2 napadnutého rozhodnutia je uvedené, že s „inšpekciami sa začne 26. apríla 2016 alebo krátko potom“.

- 14 V článku 3 napadnutého rozhodnutia sa spresňuje, že „toto rozhodnutie je adresované [žalobkyni] spoločne so všetkými spoločnosťami, ktoré priamo alebo nepriamo ovláda; rozhodnutie sa podľa článku 297 ods. 2 ZFEÚ oznámi [žalobkyni] bezprostredne pred začatím inšpekcie“.
- 15 Inšpekcia prebiehala od 26. do 29. apríla 2016.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 16 Žalobkyňa návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. júna 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 17 Všeobecný súd vyzval Komisiu, aby v súlade s článkom 89 svojho rokovacieho poriadku predložila určité dokumenty. Komisia tejto žiadosti vyhověla v stanovenej lehote.
- 18 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 19 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 20 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza šesť žalobných dôvodov, ktoré sa zakladajú na:
- svojvôli a neprimeranosti napadnutého rozhodnutia a dotknutej inšpekcie (prvý žalobný dôvod),
 - porušení povinnosti odôvodnenia (druhý žalobný dôvod),
 - neexistencii dostatočne vážnych nepriamych dôkazov, ktoré by opodstatňovali vydanie napadnutého rozhodnutia a konanie inšpekcie (tretí žalobný dôvod),
 - neexistencii vplyvu na obchod medzi členskými štátmi a neexistencii dominantného postavenia žalobkyne na vnútornom trhu alebo jeho podstatnej časti (štvrtý žalobný dôvod),
 - porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery (piaty dôvod),
 - porušení práv zaručených článkami 7 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a článkami 6 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) (šiesty žalobný dôvod).
- 21 Na úvod je potrebné poukázať na to, že hoci aktom, ktorý je napadnutý touto žalobou, je skutočne rozhodnutie nariaďujúce predmetnú inšpekciu a všetky dôvody sa týkajú výlučne zrušenia tohto rozhodnutia, niektoré poznámky a tvrdenia, ktoré žalobkyňa uviedla v rámci písomnej časti konania, sa vzťahujú k priebehu inšpekcie, ktorú Komisia na základe uvedeného rozhodnutia vykonala. O tom napokon svedčí spôsob, akým žalobkyňa nazvala prvý a tretí žalobný dôvod.

- 22 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou nemá spôsob uplatnenia rozhodnutia, ktorým sa nariaďuje inšpekcia, vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 49 a citovanú judikatúru), a podnik sa preto nemôže dovolávať nezákonnosti priebehu šetrenia na podporu návrhov na zrušenie aktu, na základe ktorého Komisia toto šetrenie vykonala (pozri rozsudok zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 23 Žalobkyňa však na pojednávaní spresnila, že nemala v úmysle dovolávať sa nezákonnosti priebehu šetrenia na podporu svojich návrhov na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Poznámky a argumenty týkajúce sa priebehu predmetnej kontroly mali podľa nej slúžiť výlučne ako „výkladová pomôcka“ cieľa, na ktorý bolo napadnuté rozhodnutie prijaté.
- 24 Pri skúmaní dôvodov, ktorými sa navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia, treba preto na tieto poznámky a argumenty nahliadať z tohto hľadiska.
- 25 Toto skúmanie je okrem toho potrebné začať analýzou druhého a tretieho žalobného dôvodu, keďže ich preskúmanie môže mať vplyv na preskúmanie ostatných dôvodov.

O druhom a treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia a nedostatku dostatočne vážnych nepriamych dôkazov odôvodňujúcich podozrenia z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže

- 26 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa Komisii v prvom rade vytýka, že v napadnutom rozhodnutí neoznačila žiadny dôkaz, ktorý by odôvodňoval podozrenie z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže.
- 27 Žalobkyňa je v každom prípade presvedčená, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia nemohla mať Komisia k dispozícii vážne dôkazy (ani nepriame dôkazy) odôvodňujúce podozrenie z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Dôkazy zhromaždené v rámci konania pred českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, vrátane znaleckého posudku pána Krabca zo 16. decembra 2013 a znaleckého posudku Univerzity Pardubice (Česká republika) z 25. augusta 2015, svedčia práve naopak v tom zmysle, že sa žalobkyňa nedopustila protisúťažného konania. Tie isté dôkazy podľa žalobkyne ďalej dokazujú, že jej ceny zostali v priemere vyššie ako ceny konkurentov a jej príjmy na trati Praha – Ostrava sa vždy pohybovali nad variabilnými nákladmi. Neexistenciu dostatočne vážnych nepriamych dôkazov potvrdzuje aj vývoj situácie na trati Praha – Ostrava, kde panuje vysoká miera konkurencie. Podľa žalobkyne je teda vysoko pravdepodobné, že sa napadnuté rozhodnutie zakladalo výlučne na sťažnosti podanej niektorým z konkurenčných dopravcov, a nie na primeranom overení skutočného stavu.
- 28 Žalobkyňa v tejto súvislosti navrhuje, aby Všeobecný súd vecne overil dôkazy, ktoré mala Komisia k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, a posúdil, do akej miery preskúmala spis českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže.
- 29 V rámci druhého dôvodu žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, vymedzuje predmet a účel kontroly príliš široko a tým sa dotýka prakticky akéhokoľvek konania žalobkyne v odvetví osobnej železničnej dopravy v Českej republike.
- 30 Podľa žalobkyne je totiž predmet kontroly vymedzený príliš široko z teritoriálneho, časového aj vecného hľadiska. Pokiaľ ide o teritoriálne hľadisko, napadnuté rozhodnutie v odôvodnení 3 uvádza možné porušenie najmä na trati Praha – Ostrava, no neobmedzuje sa na túto trať. Čo sa týka časového ohraničenia, použitá formulácia síce odkazuje na rok 2011 ako začiatok skúmaného správania, ale nevyklucuje, aby Komisia skúmala aj skoršie obdobie, ako aj akékoľvek neskoršie obdobie. Po vecnej

stránke sa v článku 1 napadnutého rozhodnutia uvádza, že údajné správanie „zahŕňa najmä“ uplatňovanie cien, ktoré sú pod úrovňou nákladov, čo zahŕňa aj akúkoľvek inú formu porušenia článku 102 ZFEÚ. Komisia navyše neoznačila relevantný trh.

- 31 Žalobkyňa ďalej uvádza, že v napadnutom rozhodnutí nie sú konkrétne opísané skutočnosti a domnienky, ktoré mala Komisia v úmysle overiť, ani v ňom nie sú označené akékoľvek nepriame dôkazy, ktoré by jej podozrenie opodstatňovali (v súvislosti s touto poslednou uvedenou výhradou pozri bod 26 vyššie).
- 32 Podľa žalobkyne tak napadnuté rozhodnutie umožnilo Komisii uskutočniť neprípustnú náhodnú kontrolu (tzv. „fishing expedition“) a zamerať sa nielen na dokumenty vzťahujúce sa na vstup konkurenčných dopravcov na trať Praha – Ostrava, ale aj na ďalšie dokumenty. Práve na základe týchto dokumentov zabavených pri dotknutej inšpekcii (Falcon), no nesúvisiacich s traťou Praha – Ostrava, sa totiž podľa žalobkyne Komisia rozhodla pre nariadenie druhej inšpekcie (Twins), ktorá je predmetom veci zapísanej pod číslom T-621/16, České dráhy/Komisia.
- 33 Komisia navrhuje oba tieto žalobné dôvody zamietnuť.
- 34 Na úvod treba pripomenúť, že požiadavka ochrany proti svojvoľným alebo neprimeraným zásahom verejnej moci do sféry súkromnej činnosti osoby, či už fyzickej alebo právnickej, predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 83 a citovanú judikatúru).
- 35 Na účely dodržiavania tejto všeobecnej zásady musí byť cieľom rozhodnutia o inšpekcii zhromaždenie dokumentácie potrebnej na overenie určitého skutkového a právneho stavu a jeho rozsahu, o ktorom už Komisia má informácie, predstavujúceho dostatočne vážne nepriame dôkazy, ktoré umožňovali nadobudnúť podozrenie o porušení pravidiel hospodárskej súťaže (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 84 a citovanú judikatúru).
- 36 Inými slovami získanie dostatočne vážnych nepriamych dôkazov odôvodňujúcich podozrenie z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže je nevyhnutným predpokladom, aby mohla Komisia nariadiť inšpekcie podľa článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).
- 37 V súlade s uvedenou všeobecnou zásadou rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu taktiež nesmie svojím rozsahom prekračovať rozsah porušenia, o ktorom možno mať na základe takých nepriamych dôkazov podozrenie.
- 38 Komisia v zásade nie je povinná ani oznámiť príjemcovi takéhoto rozhodnutia všetky informácie, ktorými disponuje v súvislosti s údajným porušením, ani presne vymedziť relevantný trh, ani toto porušenie právne presne kvalifikovať, ani uviesť obdobie, v ktorom k tomuto porušeniu došlo (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 170 a citovanú judikatúru).
- 39 Prináleží jej naopak uviesť, a to čo najpresnejšie, predpoklady, ktoré má v úmysle preveriť, t. j. predmet vyšetrovania a skutočnosti, ktorých sa inšpekcia týka. Na tento účel je Komisia tiež povinná v rozhodnutí nariaďujúcom inšpekciu uviesť opis podstatných skutočností údajného porušenia, pričom uvedie predpokladaný relevantný trh a povahu údajných obmedzení hospodárskej súťaže, vysvetlenia týkajúce sa spôsobu, akým je údajne podnik dotknutý inšpekciou v porušení zahrnutý, ako aj právomoci, ktoré majú inšpektori Únie (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 170 a 171 a citovanú judikatúru).

- 40 Okrem toho príliš stručné, nejasné a všeobecné a za určitých okolností nejednoznačné odôvodnenie pritom nemôže spĺňať požiadavky stanovené v článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 na to, aby sa týmto odôvodnením dala zdôvodniť žiadosť o informácie zaslaná viac ako dva roky po uskutočnení prvých inšpekcií, zatiaľ čo Komisia zaslala niekoľko žiadostí o informácie podnikom podozrivým z účasti na porušení, a to niekoľko mesiacov po prijatí rozhodnutia o začatí konania, a predmetné rozhodnutie teda bolo prijaté v čase, keď Komisia už disponovala informáciami, ktoré jej umožňovali presnejšie objasniť podozrenia z porušenia v súvislosti s predmetnými podnikmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 39).
- 41 V každom prípade, keďže odôvodnenie tohto rozhodnutia obmedzuje rozsah právomocí priznaných zamestnancom Komisie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 60), všeobecná zásada uvedená v bode 34 vyššie bráni takým formuláciám v rozhodnutí o inšpekcii, ktoré by rozsah týchto právomocí rozširovali nad rámec toho, čo vyplýva z dostatočne vážnych nepriamych dôkazov, ktoré má Komisia k dispozícii v čase prijatia takého rozhodnutia.
- 42 Práve na základe tejto všeobecnej zásady totiž Všeobecný súd zrušil rozhodnutie, o ktoré išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia (T-135/09, EU:T:2012:596), v rozsahu, v akom sa týkalo iných elektrických káblov ako podmorských a podzemných káblov vysokého napätia a materiálu spojeného s týmito inými káblami, a to následne po tom, ako konštatoval, že Komisia síce mala v čase prijatia uvedeného rozhodnutia dostatočne vážne nepriame dôkazy na to, aby nariadila inšpekciu týkajúcu sa podmorských a podzemných elektrických káblov vysokého napätia a materiálu spojeného s týmito káblami, ale nemala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy na to, aby nariadila inšpekciu týkajúcu sa všetkých elektrických káblov a materiálu spojeného s týmito káblami (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, body 91 až 94).
- 43 V tejto veci je teda potrebné určiť, či Komisia mala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie, že sa žalobkyňa dopustila porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, a či sa rozsah inšpekcie vymedzený napadnutým rozhodnutím obmedzoval na porušenie, o ktorých mohla mať Komisia na základe takýchto nepriamych dôkazov podozrenie.
- 44 V tomto ohľade žalobkyňa Komisii predovšetkým vytýka, že v napadnutom rozhodnutí neoznačila žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by dokazoval podozrenie z protisúťažného konania, ktoré je jej kladené za vinu.
- 45 Na preukázanie dôvodného charakteru inšpekcie je Komisia v rozhodnutí nariaďujúcim inšpekciu síce povinná podrobne uviesť, že disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že sa dotknutý podnik dopustil porušenia (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 172 a citovaný judikatúru), nemožno však od nej požadovať, aby už vo fáze predbežného vyšetrovania uviedla okrem údajného porušenia, ktoré má v úmysle preveriť, aj nepriame dôkazy, to znamená informácie, ktoré ju viedli k úvahám o možnosti porušenia článku 102 ZFEÚ. Takouto povinnosťou by totiž bola spochybnená v judikatúre stanovená rovnováha medzi zachovaním účinnosti vyšetrovania a zachovaním práv na obranu dotknutého podniku (rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 81).
- 46 Na jednej strane fáza predbežného vyšetrovania totiž začína plynúť v deň, keď Komisia pri výkone svojich právomocí, ktoré sa jej zverujú v článkoch 18 a 20 nariadenia č. 1/2003, prijme opatrenia, z ktorých vyplýva obvinenie z porušenia a ktoré majú vážny dosah na situáciu podozrivých podnikov. Na druhej strane až pri začatí kontradiktórnej fázy správneho konania je dotknutý podnik prostredníctvom oznámenia o výhradách informovaný o všetkých podstatných skutkových okolnostiach, o ktoré sa Komisia v tejto fáze konania opiera, a až vtedy má tento podnik právo na prístup k spisu na účely zabezpečenia účinného výkonu svojho práva na obhajobu. V dôsledku toho sa

môže dotknutý podnik odvolávať na svoje práva na obhajobu až po zaslaní oznámenia o výhradách. Ak by sa tieto práva vzťahovali aj na fázu predchádzajúcu zaslaniu oznámenia o výhradách, účinnosť vyšetrovania Komisie by bola ohrozená, lebo dotknutý podnik by bol už vo fáze predbežného vyšetrovania schopný identifikovať informácie, ktoré sú Komisii známe, a teda aj tie, ktoré jej ešte známe nie sú (rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 78 a citovaná judikatúra).

- 47 Nemožno teda Komisii vytýkať, že v napadnutom rozhodnutí len konštatovala, že má k dispozícii informácie, ktoré naznačujú, „že [žalobkyňa] mohla uplatňovať ceny nižšie, ako sú náklady, za poskytovanie služieb osobnej železničnej dopravy na určitých železničných tratiach, vrátane (avšak nielen) na trati Praha – Ostrava a späť“ a „že k tomuto údajnému porušeniu malo dochádzať prinajmenšom od roku 2011, kedy súkromný konkurent začal poskytovať služby na trati Praha – Ostrava a späť, ak nie skôr, a k tomuto porušeniu má stále dochádzať“.
- 48 Vzhľadom na uvedené, ak má súd Únie, tak ako v prejednávanej veci vykonať preskúmanie rozhodnutia o inšpekcii s cieľom overiť, či nebolo svojvoľné, musí preveriť, či existujú dostatočne vážne nepriame dôkazy, ktoré umožňovali nadobudnúť podozrenie o porušení pravidiel hospodárskej súťaže dotknutým podnikom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43 a citovanú judikatúru).
- 49 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že prinajmenšom podnik, ktorému je určené rozhodnutie prijaté na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, predloží určité skutočnosti spochybňujúce dostatočne vážnu povahu nepriamych dôkazov, ktorými disponovala Komisia na účely prijatia takéhoto rozhodnutia, súd Únie musí tieto nepriame dôkazy preskúmať a overiť ich dostatočne vážnu povahu (rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 72).
- 50 Overenie toho, či existujú dostatočne vážne nepriame dôkazy, ktorými Komisia disponovala a ktoré umožňovali nadobudnúť podozrenie o porušení pravidiel hospodárskej súťaže pred prijatím rozhodnutia o inšpekcii, nepredstavuje však jediný spôsob, ako sa Všeobecný súd môže ubezpečiť o neexistencii svojvoľného charakteru uvedeného rozhodnutia (rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 87).
- 51 Preskúmanie odôvodnenia rozhodnutia súdu totiž tiež umožňuje dbať na dodržiavanie zásady ochrany proti svojvoľným alebo neprimeraným zásahom, keďže toto odôvodnenie umožňuje preukázať, že zamýšľaná inšpekcia vnútri dotknutých podnikov je odôvodnená (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 89 a citovanú judikatúru). Keď Všeobecný súd usúdi, že predpoklady, ktoré má Komisia v úmysle preveriť, a skutočnosti, ktorých sa inšpekcia týka, sú definované s dostatočnou presnosťou, môže dospieť k záveru o neexistencii svojvoľného charakteru rozhodnutia o inšpekcii, a to bez toho, aby bolo potrebné fakticky overovať obsah nepriamych dôkazov, ktorými Komisia disponuje v deň prijatia tohto rozhodnutia (rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 91).
- 52 V tejto súvislosti Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla:
- po prvé, že má k dispozícii „informácie, ktoré naznačujú, že [žalobkyňa] mohla uplatňovať ceny nižšie, ako sú náklady, za poskytovanie služieb osobnej železničnej dopravy na určitých železničných tratiach, vrátane (avšak nielen) na trati Praha – Ostrava a späť“ (odôvodnenie 3 napadnutého rozhodnutia),
 - po druhé, že dostala „informácie, ktoré naznačujú, že k tomuto údajnému porušeniu malo dochádzať prinajmenšom od roku 2011, kedy súkromný konkurent začal poskytovať služby na trati Praha – Ostrava a späť, ak nie skôr (odôvodnenie 4 napadnutého rozhodnutia),

- po tretie, že porušenie článku 102 ZFEÚ, ktorého sa týka napadnuté rozhodnutie „zahŕňa najmä uplatňovanie cien pod úrovňou nákladov, ktoré mohli obmedziť prístup tretích osôb na trh alebo ich rozvoj na trhu služieb osobnej železničnej dopravy“ (článok 1 napadnutého rozhodnutia).
- 53 Napadnuté rozhodnutie teda do rozsahu predmetnej inšpekcie zahŕňa nielen prípadné porušenia v rozpore s článkom 102 ZFEÚ, ktoré spočívajú v uplatňovaní predátorských cien na trati Praha – Ostrava od roku 2011, ale aj iné formy porušenia článku 102 ZFEÚ, na inej trati v Českej republike než na trati Praha – Ostrava, a takisto obdobia pred rokom 2011.
- 54 Na základe samotného napadnutého rozhodnutia však nemožno predpokladať, že v čase prijatia tohto rozhodnutia mala Komisia skutočne k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, tak ako je opísané v bode 53 vyššie.
- 55 Za týchto okolností treba v prvom rade preskúmať z hľadiska ďalších relevantných skutočností, či k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia mala Komisia k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, ktoré spočíva v uplatňovaní predátorských cien na trati Praha – Ostrava od roku 2011.
- 56 Po druhé je potrebné preskúmať, či k tomuto dátumu mala Komisia k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy aj o iných formách správania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, a to na iných tratiach v období pred rokom 2011.

O údajnom uplatňovaní predátorských cien na trati Praha – Ostrava od roku 2011

- 57 Vo svojom vyjadrení k žalobe Komisia identifikovala tri súbory informácií, ktoré ju mali viesť k prijatiu napadnutého rozhodnutia: informácie získané od sťažovateľa, informácie získané z verejne dostupných zdrojov a spis českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, vrátane znaleckého posudku Univerzity Pardubice.
- 58 Pokiaľ ide o tretí súbor informácií, Komisia citovala najmä body 128 až 130 a 155 až 157 znaleckého posudku Univerzity Pardubice. Podľa jej slov sa v týchto bodoch znaleckého posudku okrem iného konštatovalo, že na základe poskytnutých informácií (pozri bod 3 znaleckého posudku) nemožno dospieť k názoru, že uvedené čísla týkajúce sa príslušných nákladov reflektujú skutočný stav. Znalecký posudok tiež podľa nej poukázal na možné skreslenie údajov žalobkyne.
- 59 Pokiaľ ide o body znaleckého posudku Univerzity Pardubice, ktoré Komisia citovala, žalobkyňa trvá najmä na tom, že v ňom obsiahnuté výhrady majú len okrajovú povahu. Podľa nej ide o bežné formulácie, akými znalci pravidelne zabezpečujú, aby ich posudok nebol napadnuteľný a bola vylúčená ich prípadná zodpovednosť.
- 60 Na úvod je potrebné poukázať na to, že zo spisu v prejednávanej veci vyplýva, že český orgán na ochranu hospodárskej súťaže vyšetruje možné uplatňovanie predátorských cien zo strany žalobkyne na trati Praha – Ostrava, a to od roku 2011, t. j. za rovnaké správanie, ktoré tvoria hlavný predmet napadnutého rozhodnutia.
- 61 Z daného spisu tiež vyplýva, že v priebehu uvedeného vyšetrovania český orgán na ochranu hospodárskej súťaže zhromaždil tisíce strán dôkazov získaných hlavne od žalobkyne a od konkurenčných dopravcov (spoločností RegioJet a LEO Express).

- 62 Čo sa týka znaleckého posudku Univerzity Pardubice, po prvé treba uviesť, že v jeho bodoch 128 až 130, na ktoré sa odvoláva Komisia a ktoré sú zaradené v časti, nazvanej „Prevod nákladov medzi jednotlivými objednávateľmi verejnej železničnej dopravy“, sa uvádza:
- „[dôverné]“,
 - „[dôverné]“,
 - „[dôverné]“.
- 63 Po druhé v bodoch 155 až 157 znaleckého posudku Univerzity Pardubice, na ktoré sa Komisia tiež odvoláva a ktoré sú zaradené v časti, nazvanej „Poukázanie na niektoré rozpory vo vyjadreniach [žalobkyne]“, sa uvádza:
- „[dôverné]“,
 - „[dôverné]“, v tejto súvislosti je v znaleckom posudku prevzatá táto citácia: „[dôverné]“.
- 64 Po tretie sa v bodoch 158 až 161 znaleckého posudku Univerzity Pardubice, ktoré sú zaradené v časti, nazvanej „Rozpory vo vyjadrení [žalobkyne] o pomere variabilných a fixných nákladov“, uvádza, že „[dôverné]“ a že „[dôverné]“.
- 65 Treba konštatovať, že vyššie uvedené vyjadrenia – na rozdiel od tvrdení žalobkyne, že sa jedná iba o bežné formulácie, ktorými znalci zabezpečujú, aby ich posudok nebol napadnuteľný a bola vylúčená ich prípadná zodpovednosť – preukazujú, hoci nepriamo, že Komisia mala náležité dôvody podozrievať žalobkyňu, že sa dopúšťa správania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, a že teda bola oprávnená nariadiť predmetnú inšpekciu.
- 66 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na odôvodnenie inšpekcií nie je nutné, aby informácie, ktoré má Komisia k dispozícii, boli spôsobilé preukázať nad všetky dôvodné pochybnosti existenciu porušenia konštatovaného v napadnutom rozhodnutí. Táto úroveň dokazovania sa totiž vyžaduje pri rozhodnutiach, v ktorých Komisia konštatuje existenciu porušenia a ukladá pokuty. Naproti tomu na prijatie rozhodnutia o inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 stačí, ak disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že došlo k porušeniu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 43, a rozsudok z 29. februára 2016, EGL a i./Komisia, T -251/12, neuvverejnený, EU:T:2016:114, bod 149).
- 67 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je pritom zrejmé, že Komisia takéto dôkazy k dispozícii mala.
- 68 Aj keby okrem toho bolo opodstatnené tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého dôkazy zhromaždené českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže preukazujú, že jej príjmy na trati Praha – Ostrava sa vždy pohybovali nad variabilnými nákladmi, stačí pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou sú v rozpore s článkom 102 ZFEÚ aj také ceny, ktoré sú nižšie ako priemer celkových nákladov zahŕňajúcich fixné a variabilné náklady, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov, ak sú stanovované v rámci plánu, ktorého cieľom je vytesniť konkurenta (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 1991, AKZO/Komisia, C-62/86, EU:C:1991:286, bod 72).
- 69 Pokiaľ ide napokon o tvrdenie žalobkyne, že neexistujú dostatočne vážne nepriame dôkazy, toto tvrdenie je tiež podporené vývojom situácie na trati Praha – Ostrava, kde panuje vysoká miera konkurencie, Komisia správne poznamenáva, že to, že stratégia dominantného podniku nebola taká úspešná ako dominantný podnik predpokladal, neznamená, že predátorské správanie hospodársku súťaž nenarušilo.

- 70 Vzhľadom na vyššie uvedené musí byť žalobná výhrada založená na neexistencii dostatočne vážnych nepriamych dôkazov odôvodňujúcich podozrenie z konania žalobkyne porušujúceho článok 102 ZFEÚ, ktoré spočíva v uplatňovaní predátorských cien na trati Praha – Ostrava od roku 2011, zamietnutá.
- 71 Vzhľadom však na to, že sa vyšetrovanie uskutočnené českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže týka len údajného uplatňovania predátorských cien na trati Praha – Ostrava od roku 2011, nemožno tento záver – na tomto samotnom základe – použiť aj na iné formy porušenia článku 102 ZFEÚ, na iné trate než Praha – Ostrava alebo na obdobie pred rokom 2011.
- 72 V dôsledku toho je teraz potrebné preskúmať nepriame dôkazy, ktoré mala Komisia v tejto súvislosti k dispozícii, s prihliadnutím na jej odpoveď na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.

O iných formách porušenia článku 102 ZFEÚ, iných tratiach než trati Praha – Ostrava a o období pred rokom 2011

– O iných formách porušenia článku 102 ZFEÚ

- 73 Po prvé Komisia vo svojej odpovedi na vyššie uvedené opatrenia na zabezpečenie priebehu konania pripustila, že nemá žiadne nepriame dôkazy, ktoré by jej umožňovali nadobudnúť podozrenie o iných formách porušení článku 102 ZFEÚ.
- 74 Po druhé zdôraznila, že v súlade s ustálenou judikatúrou platí, že pri uplatnení článku 102 ZFEÚ je povinná preskúmať obchodnú stratégiu prešetrovanej spoločnosti, ktorá by mohla odhaliť existenciu úmyslu alebo plánu vytesniť konkurenciu.
- 75 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k odpovedi Komisie v súvislosti s opatreniami na zabezpečenie priebehu opatrenia túto argumentáciu spochybnila. Skutočnosťou, že Komisia je povinná preskúmať jej obchodnú stratégiu, podľa nej v každom prípade nemôže odôvodniť rozšírenie predmetu dotknutej inšpekcie na formy porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, v súvislosti s ktorými nemala dostatočne vážne dôkazy.
- 76 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že s cieľom posúdiť zákonnosť cenovej politiky uplatňovanej dominantným podnikom sa treba v zásade odvolať na cenové kritériá založené na nákladoch dominantného podniku a jeho stratégií (pozri rozsudok zo 17. februára 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, bod 41 a citovaná judikatúra).
- 77 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že v rozpore s článkom 102 ZFEÚ sú ceny, ktoré sú nižšie ako priemer celkových nákladov zahŕňajúcich fixné a variabilné náklady, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov, ak sú stanovované v rámci plánu, ktorého cieľom je vytesniť konkurenta (rozsudok z 3. júla 1991, AKZO/Komisia, C-62/86, EU:C:1991:286, bod 72).
- 78 Ak má teda Komisia k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, ktoré spočíva v uplatňovaní predátorských cien, môže sa jej šetrenie vzťahovať na stratégiu dotknutého podniku. Okrem toho na konci článku 1 prvého odseku napadnutého rozhodnutia sa Komisia riadila týmito úvahami, keď uviedla, že okrem uplatňovania cien pod úrovňou nákladov, ktoré mohli obmedziť prístup tretích osôb na trh alebo ich rozvoj na trhu služieb osobnej železničnej dopravy, inšpekcia sa bude vzťahovať aj na „akúkoľvek stratégiu, ktorá má rovnaký účinok“. Žalobkyňa túto skutočnosť navyše nikdy nespochybnila.
- 79 Žalobkyňa naopak správne uvádza, že tieto úvahy nemôžu predstavovať platný dôvod na rozšírenie predmetu danej inšpekcie aj na iné formy porušenia.

80 Najmä s ohľadom na všeobecnú zásadu uvedenú v bode 34 vyššie totiž nemožno týmito úvahami odôvodniť formuláciu článku 1 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého porušenie „zahŕňa najmä“ uplatňovanie cien, ktoré sú nižšie ako náklady, čím by do predmetu inšpekcie mohla byť zahrnutá akákoľvek iná forma porušenia článku 102 ZFEÚ, hoci Komisia nemala v tejto súvislosti žiadne nepriame dôkazy.

– O iných tratiach než trati Praha – Ostrava

81 V tejto súvislosti Komisia na jednej strane predložila vo svojej odpovedi na opatrenia Všeobecného súdu na zabezpečenie priebehu konania dve sťažnosti zo 17. októbra 2014 a z 1. marca 2016, ktoré jej podľa nej zaslala LEO Express.

82 Obe sťažnosti obsahovali údajne nepriame dôkazy týkajúce sa trati Praha – Košice, čo je mesto nachádzajúce sa na východe Slovenskej republiky. Sťažnosť z 1. marca 2016 navyše obsahovala nepriame dôkazy týkajúce sa dvoch ďalších vnútroštátnych tratí Ostrava – Kolín a Olomouc – Kolín.

83 Na druhej strane Komisia trvala na tom, že z dokumentov, ktoré sa netýkajú trati Praha – Ostrava, možno získať užitočné informácie na účely vyšetrovania existencie protisúťažných praktík aj v prípade poslednej uvedenej trate, pretože sa týkajú výšky nákladov na iných železničných tratiach, a teda tvoria porovnávací nástroj pre porovnanie bežného rozdelenia nákladov medzi jednotlivými traťami.

84 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k odpovedi Komisie v súvislosti s opatreniami na zabezpečenie priebehu opatrenia spochybnila tieto informácie. Dokumenty predložené Komisiou podľa žalobkyne neobsahujú žiaden nepriamy dôkaz odôvodňujúci podozrenie o jej protisúťažnom správaní na trati Praha – Košice. Pokiaľ ide o trať Ostrava – Kolín a Olomouc – Kolín, žalobkyňa tvrdí, že tieto trate sú v skutočnosti neoddeliteľnou súčasťou trate Praha – Ostrava.

85 V prvom rade treba uviesť, že hoci obe sťažnosti obsahujú informácie o trati Praha – Košice, tieto informácie nepredstavujú dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z uplatňovania predátorských cien aj na tejto trati. Iba sa v nich uvádza, že žalobkyňa údajne zneužila svoje dominantné postavenie, keď rozhodla o opätovnom nasadení svojich vlakov SC Pendolino na tejto trati ako odozvu na obdobné zámery spoločnosti LEO Express, hoci tieto vlaky prestala na tejto trati prevádzkovať z dôvodu ich nízkej obsadenosti.

86 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia pripustila, že mala k dispozícii len nepriame dôkazy, ktoré viedli k podozreniu z porušovania spočívajúceho v uplatňovaní predátorských cien.

87 Aj keby predmetné informácie mohli nepriamo naznačovať uplatňovanie predátorských cien aj na trati Praha – Košice, zahrnutie tejto trate do predmetu inšpekcie Falcon by v každom prípade bolo nezlučiteľné s článkom 1 napadnutého rozhodnutia, ktorým sa jeho predmet obmedzuje na územie Českej republiky.

88 V druhom rade, pokiaľ ide o trate Ostrava – Kolín a Olomouc – Kolín, stačí konštatovať, v súlade s konštatovaním žalobkyne, že sú neoddeliteľnou súčasťou trate Praha – Ostrava. Mestá Kolín a Olomouc sa totiž nachádzajú na trati Praha – Ostrava, a to medzi týmito dvoma mestami. Z toho vyplýva, že trate Ostrava – Kolín a Olomouc – Kolín sú už zahrnuté v predmete napadnutého rozhodnutia, ktorý sa výslovne týka trate Praha – Ostrava.

89 Treba preto dospieť k záveru, že Komisia nemala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie, že žalobkyňa uplatňovala predátorské ceny na iných tratiach ako na trati Praha – Ostrava.

90 Komisia navyše sama tento záver prinajmenšom nepriamo potvrdila, keď zdôraznila význam informácií týkajúcich sa iných tratí pre skúmanie prípadu trate Praha – Ostrava.

91 Aj keby boli takéto úvahy v každom prípade opodstatnené, neumožnili Komisii v napadnutom rozhodnutí tvrdiť, že mala k dispozícii informácie, ktoré naznačovali že žalobkyňa uplatňovala predátorské ceny „na určitých železničných tratiach, vrátane (avšak nielen) na trati Praha – Ostrava a späť“, hoci mala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy týkajúce sa iba poslednej uvedenej trate.

– O období pred rokom 2011

92 V tejto súvislosti zo spisu vyplýva, že prvý konkurent žalobkyne, RegioJet, začala s prevádzkovaním trate Praha – Ostrava až v septembri roku 2011 a že údajné zneužívajúce správanie žalobkyne na tejto trati bolo predmetom šetrenia českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže až od tohto roku.

93 Vo svojej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom však Komisia predložila dokument zo 4. októbra 2010.

94 Podľa žalobkyne tento dokument, konkrétne sťažnosť spoločnosti RegioJet, neobsahuje žiadne relevantné údaje. Podľa nej ide iba o špekulácie poslednej uvedenej spoločnosti.

95 Treba však konštatovať, že hoci dokument predložený Komisiou predstavuje len sťažnosť podanú konkurentom žalobkyne, táto sťažnosť je formulovaná ucelene a v súvislosti s obdobím pred rokom 2011 sa týka toho istého správania, vzhľadom na ktoré mala Komisia k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy za obdobie od roku 2011.

96 Navyše je síce pravda, že prvý konkurent žalobkyne, RegioJet, začala používať trať Praha – Ostrava až v roku 2011, a druhý konkurent, LEO Express, až v roku 2012, to však samo osebe nevylučuje možnosť zneužívajúceho konania žalobkyne pred týmto dátumom. Možno totiž dôvodne predpokladať, že ak má podnik s dominantným postavením čeliť novým konkurentom, nebude čakať na vstup konkurencie na daný trh, ale už pred ich vstupom na trh bude konať tak, aby ho znemožnil alebo sťažil.

97 Za týchto podmienok mohla Komisia v napadnutom rozhodnutí označiť obdobie „prinajmenšom od roku 2011“ ako pravdepodobné obdobie podozrivého porušenia.

– Predbežný záver

98 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné dospieť k záveru, že k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia nemala Komisia k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania žalobkyne porušujúce článok 102 ZFEÚ, ktoré by spočívalo v iných formách porušenia než údajného uplatňovania predátorských cien alebo ktoré by sa týkalo iných tratí než trate Praha – Ostrava. Komisia však bola oprávnená do pravdepodobného obdobia predmetného porušenia zahrnúť obdobie, ktoré začalo „prinajmenšom“ v roku 2011.

Záver týkajúci sa druhého a tretieho žalobného dôvodu

99 Za týchto podmienok je potrebné čiastočne vyhovieť druhému a tretiemu žalobnému dôvodu a napadnuté rozhodnutie zrušiť v časti, v ktorej sa týka údajného konania porušujúceho článok 102 ZFEÚ na iných tratiach než na trati Praha – Ostrava a iných foriem porušenia než údajného uplatňovania predátorských cien.

100 Práve so zreteľom na tento záver treba v súčasnosti preskúmať ostatné žalobné dôvody.

O prvom žalobnom dôvode založenom na svojvoľnej a neprimeranej povahe napadnutého rozhodnutia

101 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie predstavuje svojvoľný a neprimeraný zásah.

102 Žalobkyňa v tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že Komisia mala k dispozícii niekoľko tisíc strán dôkazov pochádzajúcich z konania pred českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže. Navyše podľa nej už tento samotný orgán vykonal v sídle žalobkyne neohlásenú inšpekciu. Žalobkyňa okrem toho podľa svojich slov poskytovala českému orgánu na ochranu hospodárskej súťaže maximálnu súčinnosť po celú dobu konania pred ním. Podľa žalobkyne bol teda skutkový stav, ktorý je rozhodujúci pre šetrenie vedené Komisiou, podrobne opísaný v spise daného českého orgánu a Komisia nemohla predpokladať, že by pri danej inšpekcii získala dodatočné relevantné dôkazy.

103 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že rovnaký výsledok sa dal dosiahnuť menej invazívnym spôsobom, napríklad zaslaním žiadosti o informácie.

104 Žalobkyňa navyše zdôrazňuje, že predmetné porušenie bolo už predmetom dvoch súdnych konaní začatých oboma konkurenčnými spoločnosťami RegioJet a LEO Express.

105 Napadnuté rozhodnutie napokon údajne porušuje zásadu proporcionality, pretože predmet inšpekcie bol formulovaný príliš široko.

106 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

107 Hneď na úvod treba zamietnuť prvú časť tohto žalobného dôvodu založenú na svojvoľnej povahe napadnutého rozhodnutia.

108 Z judikatúry totiž vyplýva, že rozhodnutie o inšpekcii má svojvoľný charakter, len ak bolo prijaté napriek neexistencii dostatočných skutkových okolností odôvodňujúcich inšpekciu. Nie je to tak v prípade, pokiaľ je cieľom rozhodnutia o inšpekcii zhromaždenie dokumentácie potrebnej na overenie určitého skutkového a právneho stavu a jeho rozsahu, o ktorom už Komisia má dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré umožňovali nadobudnúť podozrenie o porušení pravidiel hospodárskej súťaže dotknutým podnikom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43 a citovanú judikatúru).

109 Z preskúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu pritom vyplýva, že po prvé Komisia mala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania porušujúceho článok 102 ZFEÚ, ktoré spočívalo v uplatňovaní predátorských cien na trati Praha – Ostrava prinajmenšom od roku 2011, a po druhé že napadnuté rozhodnutie musí byť zrušené v časti, v ktorej sa týka iných foriem porušenia článku 102 ZFEÚ a iných tratí, a to vzhľadom na neexistenciu dostatočne vážnych nepriamych dôkazov v tejto súvislosti.

110 Za týchto podmienok nie je napadnuté rozhodnutie svojvoľné.

111 Prvá časť prvého žalobného dôvodu musí byť teda zamietnutá.

112 Pokiaľ ide o druhú časť prvého žalobného dôvodu založenú na neprimeranosti napadnutého rozhodnutia, treba pripomenúť, že podľa zásady proporcionality obsah a forma činnosti Únie neprekračujú rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov Zmlúv (článok 5 ods. 4 ZEÚ).

- 113 Táto zásada teda vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie nepresahovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, pričom, ak sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné použiť opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 192 a citovaná judikatúra).
- 114 Voľba, ktorú má Komisia vykonať medzi jednak inšpekciou vykonanou na základe jednoduchého poverenia alebo žiadosťou o informácie a jednak inšpekciou nariadenou rozhodnutím, však nezávisí od takých okolností, akými je osobitná závažnosť situácie, mimoriadna naliehavosť alebo potreba absolútneho utajenia, ale závisí od potreby primeraného vyšetrovania vzhľadom na osobitosti konkrétneho prípadu. Preto ak má rozhodnutie o inšpekcii Komisii umožniť len zhromaždiť skutočnosti nevyhnutné na posúdenie prípadnej existencie porušenia Zmluvy, nie je v rozpore so zásadou proporcionality (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 193 a citovanú judikatúru).
- 115 V zásade prináleží Komisii, aby posúdila, či je daná informácia potrebná na odhalenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, a hoci už disponuje nepriamymi dôkazmi, či dokonca dôkazmi preukazujúcimi existenciu porušenia, môže sa oprávnené domnievať, že je nevyhnutné nariadiť doplňujúce overenia, ktoré jej umožnia lepšie preukázať porušenie alebo jeho trvanie (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 194 a citovanú judikatúru).
- 116 Nemôže teda obstať tvrdenie žalobkyne, že v záujme dodržania zásady proporcionality mala Komisia použiť menej invazívne prostriedky, napríklad žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003, čo platí tým viac, že za takých okolností ako v prejednávanej veci závisí posúdenie správania žalobkyne zjavne od informácií, ktoré by určite neboli dobrovoľne oznámené Komisii a ktoré by teda Komisia nemohla získať inak ako inšpekciou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-340/04, EU:T:2007:81, body 150 a 153, a rozsudok z 12. júla 2007, CB/Komisia, T-266/03, neuvverejnený, EU:T:2007:223, bod 65).
- 117 Keďže okrem toho napadnuté rozhodnutie sa zakladá sčasti na informáciách obsiahnutých v spise českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, ktorý šetrí rovnaké správanie žalobkyne a ktorý jej zaslal niekoľko žiadostí o informácie, je pravdepodobné, že spis tejto inštitúcie už obsahoval všetky informácie, ktoré mohli byť touto cestou získané.
- 118 Vzhľadom na judikatúru citovanú najmä v bode 115 vyššie nemôže obstať ani tvrdenie žalobkyne, že sa Komisia mala uspokojiť s informáciami obsiahnutými v spise českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže.
- 119 Pokiaľ ide o tvrdenie, že to isté správanie žalobkyne je už predmetom správneho vyšetrovania a dvoch súdnych konaní na vnútroštátnej úrovni, stačí pripomenúť, že v súlade s judikatúrou nemožno z ustanovení nariadenia č. 1/2003 vyvodiť, že ak určitý vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže začal vyšetrovanie o konkrétnych skutočnostiach, Komisii to okamžite bráni vo veci konať alebo sa o ňu predbežne zaujímať. Tieto dva orgány naopak môžu – aspoň v predbežných štádiách, ako sú šetrenia, – pracovať súbežne a Komisii je ponechaná možnosť začať konanie s cieľom prijať určité rozhodnutie, hoci vnútroštátny orgán sa už daným prípadom zaoberá. Komisia musí mať *a fortiori* rovnako možnosť vykonať inšpekciu, pretože rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu je len prípravným aktom pre konanie vo veci samej a nezahŕňa formálne začatie konania v zmysle článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-340/04, EU:T:2007:81, bod 129 a citovanú judikatúru). Táto zásada bola uznaná v prípadoch, keď vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže uplatní článok 101 alebo 102 ZFEÚ. Tým skôr sa

- táto zásada uplatní v prípadoch, keď sa šetrenie vedené vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže zakladá výhradne na vnútroštátnom práve. O taký prípad ide presne aj v prejednávanej veci.
- 120 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že na účely splnenia úlohy, ktorá bola Komisii zverená Zmluvou, Komisia nemôže byť viazaná rozhodnutím, ktoré vydal vnútroštátny súd podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 102 ZFEÚ. Komisia je teda oprávnená kedykoľvek prijať individuálne rozhodnutia s cieľom uplatniť články 101 a 102 ZFEÚ, aj keď dohoda alebo postup už boli predmetom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a rozhodnutie, ktoré Komisia zamýšľa prijať, je v rozpore s uvedeným súdnym rozhodnutím (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 200 a citovanú judikatúru).
- 121 Preto ani konania prebiehajúce pred českými súdmi nemôžu brániť Komisii vo vykonaní takej neohlásenej inšpekcie, ako bola nariadená napadnutým rozhodnutím.
- 122 Pokiaľ ide ďalej o rozhodnutie Městského soudu v Praze z 10. decembra 2015, uvedeného v bode 8 vyššie, je potrebné poukázať na to, že napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s týmto rozhodnutím. Městský soud v Praze svojím rozhodnutím totiž zamietol žalobu o náhradu škody podanú spoločnosťou LEO Express proti žalobkyni, a to s odôvodnením, že LEO Express nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a údajným protisúťažným konaním žalobkyne. Po tomto konštatovaní však už nebolo potrebné rozhodovať o otázke protisúťažnej povahy správania žalobkyne a Městský soud v Praze sa tým teda ani nezaoberal.
- 123 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na rozsudku z 25. novembra 2014, Orange/Komisia (T-402/13, EU:T:2014:991), v ktorom Všeobecný súd uviedol, že preskúmanie spisu, ktorý mal vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže, nepredstavovalo alternatívne opatrenia k opatreniu vykonania inšpekcie, pretože uvedený orgán nevykonal žiadnu inšpekciu v priestoroch dotknutého podniku, a jeho rozhodnutie bolo teda prijaté výlučne na základe informácií, ktoré mu uvedený podnik dobrovoľne predložil, je potrebné poznamenať, že Všeobecný súd túto úvahu urobil, aby preklenul skutočnosť, že Komisia sa v uvedenej veci rozhodla pre inšpekciu bez toho, aby predtým overila informácie, ktoré mohol v súvislosti s podobným správaním získať národný orgán na ochranu hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, body 55 a 56). V tejto veci Všeobecný súd však musí konštatovať, že Komisia do spisu českého orgánu na ochranu hospodárskej súťaže nazrela a napadnuté rozhodnutie prijala až potom.
- 124 Pokiaľ ide napokon o výhradu založenú na tom, že predmet danej inšpekcie bol v napadnutom rozhodnutí formulovaný príliš široko, treba poznamenať, že už bola preskúmaná v rámci druhého a tretieho žalobného dôvodu a že po tomto preskúmaní sa dospelo k záveru, že je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť v časti, ktorá sa týka akejkoľvek inej trate než trate Praha – Ostrava a iného konania ako údajného uplatňovania predátorských cien.
- 125 Čo sa týka naopak výrazov, ktorými je v napadnutom rozhodnutí označené obdobie, počas ktorého údajne došlo k porušeniu, t. j. „prinajmenšom od roku 2011“, Všeobecný súd konštatoval – stále v rámci skúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu –, že Komisia mala k dispozícii nepriame dôkazy týkajúce sa nielen obdobia od roku 2011, ale aj obdobia pred rokom 2011.
- 126 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že Komisia nemá povinnosť uviesť obdobie, v ktorom k tomuto porušeniu došlo (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 170 a citovanú judikatúru).
- 127 Za týchto podmienok nemožno napadnuté rozhodnutie považovať za neprimerané na základe toho, že by predmet inšpekcie v ňom bol formulovaný príliš široko.

128 Z toho vyplýva, že je namieste zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu a v dôsledku toho tento žalobný dôvod ako celok.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na neexistencii vplyvu na obchod medzi členskými štátmi a neexistencii dominantného postavenia žalobkyne na vnútornom trhu alebo jeho podstatnej časti

129 Podľa žalobkyne Komisia nemala právomoc prijať napadnuté rozhodnutie a vykonať inšpekciu. Keďže trať Praha – Ostrava, ktorej dĺžka je 356 kilometrov, je v kontexte európskej železničnej siete zanedbateľná, nemôže údajné protisúťažné správanie žalobkyne podstatne ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Žalobkyňa navyše podľa svojho tvrdenia nemá dominantné postavenie na vnútornom trhu alebo na jeho podstatnej časti. Železničnú prepravu na trati Praha – Ostrava totiž nemožno vzhľadom na jej marginálny význam z celoeurópskeho hľadiska považovať za podstatnú časť vnútorného trhu.

130 Žalobkyňa dodáva, že tento žalobný dôvod dokrešľuje druhý žalobný dôvod, čo funguje aj naopak, najmä pokiaľ ide o geografický rozsah predmetnej inšpekcie.

131 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

132 Podľa článku 102 ZFEÚ sa zakazuje akékoľvek zneužívanie dominantného postavenia na vnútornom trhu či jeho podstatnej časti jedným alebo viacerými podnikateľmi ako nezlučiteľné s vnútorným trhom, ak sa tým môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi.

133 V tejto súvislosti je potrebné na úvod pripomenúť, že podmienkou, podľa ktorej sú protisúťažné dohody alebo postupy zakázané, ak sa tým môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, sa majú vymedziť hranice pôsobnosti práva Únie vo vzťahu k pôsobnosti práva členských štátov. Zhoršenie podmienok hospodárskej súťaže spôsobené určitou dohodou alebo postupom totiž podlieha zákazu podľa práva Únie v rozsahu, v akom táto dohoda alebo tento postup môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, zatiaľ čo v opačnom prípade tomuto zákazu nepodlieha (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 1966, Consten a Grundig/Komisia, 56/64 a 58/64, EU:C:1966:41, s. 495).

134 Presnejšie samotný názov nariadenia č. 1/2003 ukazuje, že účelom právomocí zverených Komisii týmto nariadením je uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 101 a 102 ZFEÚ. Tieto dve ustanovenia zakazujú určité správanie podnikov, pokiaľ by mohlo ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a malo za cieľ alebo následok vylúčovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže na vnútornom trhu. Komisia preto môže využiť svoju právomoc vykonávať inšpekcie iba na účely odhalenia takého správania (rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 99).

135 Vzhľadom na túto judikatúru teda Komisia nesprávne tvrdí, že podmienka, podľa ktorej sú protisúťažná dohoda alebo postup zakázané, ak môžu mať vplyv na obchod medzi členskými štátmi, spadá len do posúdenia podstaty veci, t. j. posúdenia zákonnosti prípadného konečného rozhodnutia Komisie, a teda sa vymyká súdnemu preskúmaniu napadnutého rozhodnutia.

136 Preto je potrebné preskúmať, či je táto podmienka (ďalej len „prvá podmienka“) splnená s ohľadom na údajné porušenie a s prihliadnutím na konštatovanie uvedené v rámci preskúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu, a to že Komisia nemala k dispozícii dostatočne vážne nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z konania porušujúceho pravidlá hospodárskej súťaže na iných tratiach než Praha – Ostrava.

- 137 Navyše v súvislosti so skutočnosťou, že porušenie, na ktoré mala Komisia v prejednávanej veci podozrenie, je konaním porušujúcim článok 102 ZFEÚ, treba tiež preskúmať podmienku, podľa ktorej je zakázané zneužitie dominantného postavenia na vnútornom trhu alebo jeho podstatnej časti (ďalej len „druhá podmienka“).
- 138 Pokiaľ ide o prvú podmienku, na úvod treba pripomenúť, že hoci správanie, ktorého účinky sú obmedzené na územie iba jedného členského štátu, síce patrí do pôsobnosti vnútroštátneho právneho poriadku, a nie do pôsobnosti práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 1979, Hugin Kassaregister a Hugin Cash Registers/Komisia, 22/78, EU:C:1979:138, bod 17), nič to nemení na skutočnosti, že ak osoba s dominantným postavením bráni konkurentom v prístupe na trh, nie je rozhodujúce, či k tomuto správaniu došlo na území jedného členského štátu, ak to môže mať vplyv na obchodné toky a na hospodársku súťaž na vnútornom trhu (rozsudok z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, EU:C:1983:313, bod 103).
- 139 Okrem toho článok 102 ZFEÚ nevyžaduje, aby sa preukázalo, že zneužívajúce správanie podstatne ovplyvnilo obchod medzi členskými štátmi, ale aby sa preukázalo, že uvedené konanie môže mať taký dôsledok (rozsudok z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, EU:C:1983:313, bod 104).
- 140 Aby totiž boli rozhodnutie, dohoda alebo postup spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, musia na základe objektívnych právnych alebo skutkových dôvodov umožniť s dostatočnou pravdepodobnosťou predpokladať, že by mohli mať priamy či nepriamy, súčasný či potenciálny vplyv na obchod medzi členskými štátmi, a to takým spôsobom, že by bolo možné obávať sa, že budú brániť vytvoreniu spoločného trhu medzi členskými štátmi (pozri rozsudok zo 16. apríla 2015, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Telefonia Dialog, C-3/14, EU:C:2015:232, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 141 V tejto veci je pritom medzi účastníkmi konania nesporné, že po prvé trať Praha – Ostrava je považovaná za jednu z hlavných v Českej republike, najmä preto, že medzi Prahou a Ostravou, ktorá sa nachádza približne desať kilometrov od poľskej hranice a niekoľko desiatok kilometrov od slovenskej hranice, neexistuje priame diaľničné spojenie, po druhé konkurenční dopravcovia, ktorí pôsobia na trati Praha – Ostrava, pôsobia aj v iných členských štátoch, najmä v Slovenskej republike, a po tretie že trať Praha – Ostrava je súčasťou liniek konkurenčných dopravcov smerujúcich najmä do Slovenskej republiky.
- 142 Treba konštatovať, že v takomto kontexte môže protisúťažné správanie, na aké mala Komisia v prejednávanej veci podozrenia, mať zjavne dopad na obchodné toky a na hospodársku súťaž na vnútornom trhu. Takéto zneužívajúce konanie môže totiž ovplyvniť ekonomické postavenie konkurenčných dopravcov pôsobiacich vo viacerých členských štátoch, a môže teda ovplyvniť hospodársku súťaž nielen na trati Praha – Ostrava a v Českej republike, ale – prinajmenšom nepriamo – v širšom meradle v strednej Európe, najmä na Slovensku.
- 143 Keby bolo údajné porušenie – ako naznačuje žalobkyňa – obmedzené na úsek medzi mestami Choceň (Česká republika) a Brandýs nad Orlicí (Česká republika) s dĺžkou 5 kilometrov, ktorý je súčasťou trati Praha – Ostrava, jeho vplyv na obchod medzi členskými štátmi by bol pravdepodobne nepatrný. Údajné porušenie sa však neobmedzuje na daný úsek. Zahŕňa celú trať Praha – Ostrava dĺžkou 356 kilometrov.
- 144 Z toho vyplýva, že prvá podmienka je splnená.
- 145 Pokiaľ ide o druhú podmienku, stačí poukázať na to, že je medzi účastníkmi konania nesporné, že žalobkyňa má dominantné postavenie v zmysle článku 102 ZFEÚ najmä na trhoch poskytovania služieb osobnej železničnej dopravy a služieb správy železničnej infraštruktúry v Českej republike (bod 2 napadnutého rozhodnutia).

- 146 Podľa judikatúry sa druhá podmienka pritom považuje za splnenú aj v prípadoch, keď sa dominantné postavenie dotknutého podniku obmedzuje na určitú oblasť v rámci členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2001, *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, EU:C:2001:577, bod 38), či dokonca len na jeden prístav (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. decembra 1991, *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, EU:C:1991:464, bod 15).
- 147 O to skôr treba túto podmienku považovať za splnenú v prípade, keď dominantné postavenie dotknutého podniku pokrýva celé územie členského štátu, akým je Česká republika.
- 148 Žalobkyňa sa tiež mylí, keď vychádza z myšlienky, že podstatnou časťou vnútorného trhu musí byť železničná doprava na trati Praha – Ostrava. Aby sa totiž uplatnil článok 102 ZFEÚ, musia byť kumulatívne splnené dve rôzne podmienky. Na jednej strane zneužívajúce správanie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Na druhej strane subjekt, ktorý sa zneužívajúceho správania dopúšťa, musí mať dominantné postavenie na vnútornom trhu alebo na jeho podstatnej časti. Z toho vyplýva, že sa článok 102 ZFEÚ uplatní aj v prípade, ak podnik, ktorý má dominantné postavenie na vnútornom trhu alebo na jeho podstatnej časti, zneužíva toto dominantné postavenie iba v segmente trhu, ktorý sám osebe nepredstavuje podstatnú časť vnútorného trhu, avšak pod podmienkou, že toto zneužívanie môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že táto podmienka je v tejto veci splnená.
- 149 Aj druhá podmienka je teda splnená.
- 150 Štvrtý žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery

- 151 Žalobkyňa tvrdí, že skutočnosť, že český orgán na ochranu hospodárskej súťaže vedie od roku 2011 vyšetrowanie týkajúce sa rovnakého správania žalobkyne, vyvolalo v nej legitímnu dôveru, že vyšetrowanie bude viesť len tento orgán.
- 152 Táto legitímna dôvera bola podľa žalobkyne posilnená v dôsledku znenia oznámenia Komisie o spolupráci v rámci siete orgánov hospodárskej súťaže (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 43) a tým, že Komisia bola úplne nečinná od roku 2013, kedy jej bola doručená sťažnosť vedúca k prijatiu napadnutého rozhodnutia, do roku 2016, kedy vykonala predmetnú inšpekciu.
- 153 Komisia tieto tvrdenia spochybňuje.
- 154 V tejto súvislosti nemožno z ustanovená nariadenia č. 1/2003 vyvodiť, že ak už vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže začal vyšetrowanie o konkrétnych skutočnostiach, Komisii to okamžite bráni vo veci konať alebo sa o ňu predbežne zaujímať. Tieto dva orgány naopak môžu – aspoň v predbežných štádiách, ako sú šetrenia, – pracovať súbežne a Komisii je ponechaná možnosť začať konanie s cieľom prijať určité rozhodnutie, hoci vnútroštátny orgán sa už daným prípadom zaoberá. Komisia musí mať *a fortiori* rovnako možnosť vykonať inšpekciu, pretože rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu je len prípravným aktom pre konanie vo veci samej a nezahŕňa formálne začatie konania v zmysle článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. marca 2007, *France Télécom/Komisia*, T-340/04, EU:T:2007:81, bod 129 a citovanú judikatúru).
- 155 Z ustálenej judikatúry navyše vyplýva, že v zásade Komisia nemôže byť viazaná rozhodnutím, ktoré vydal vnútroštátny súd alebo vnútroštátny orgán podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 102 ZFEÚ. Komisia je teda oprávnená kedykoľvek prijať individuálne rozhodnutia s cieľom uplatniť články 101 a 102 ZFEÚ, aj keď dohoda alebo postup už boli predmetom rozhodnutia vnútroštátneho súdu

a rozhodnutie, ktoré Komisia zamýšľa prijať, je v rozpore s uvedeným súdnym rozhodnutím (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 27 a citovanú judikatúru).

- 156 Vyšetrovanie vedené českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže preto v každom prípade nemôže u žalobkyne vyvolať legitímnu dôveru v tom zmysle, že Komisia nebude konať.
- 157 Navyše je potrebné uviesť, že český orgán na ochranu hospodárskej súťaže nevedie svoje vyšetrovanie na základe práva Únie, ale na základe vnútroštátneho práva.
- 158 Pokiaľ ide o to, že Komisia prijala napadnuté rozhodnutie až v roku 2016, zatiaľ čo český orgán na ochranu hospodárskej súťaže viedol svoje vyšetrovanie od roku 2011, a že Komisií bola doručená sťažnosť týkajúca sa toho istého správania žalobkyne v roku 2013, nemá táto skutočnosť vplyv na platnosť záveru, že v tomto prípade sa žalobkyňa nemôže dovolávať legitímnej dôvery.
- 159 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že Komisia má právo priznať odlišné stupne priority sťažnostiam, ktoré jej boli podané (pozri rozsudok zo 14. septembra 2016, Trajektna luka Split/Komisia, T -57/15, neuvěřený, EU:T:2016:470, bod 66 a citovanú judikatúru).
- 160 Pokiaľ ide o oznámenie Komisie o spolupráci v rámci siete orgánov hospodárskej súťaže, treba uviesť – rovnako ako uvádza Komisia –, že sa uplatňuje len v prípade, keď vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže uplatňuje články 101 alebo 102 ZFEÚ. V prejednávanej veci však nejde o takýto prípad. Ani uvedené oznámenie teda nemohlo u žalobkyne vyvolať legitímnu dôveru.
- 161 Z toho vyplýva, že piaty žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na rešpektovanie súkromného života a práva na obhajobu

- 162 Žalobkyňa uvádza, že zásah do práva zaručeného článkom 7 Charty a článkom 8 EDLP, aký predstavuje napadnuté rozhodnutie, nespĺňa žiadnu z troch podmienok, aby tento zásah mohol byť považovaný za odôvodnený. Napadnuté rozhodnutie teda podľa nej nie je v súlade so zákonom, nesleduje legitímny cieľ, najmä z dôvodu neexistencie dostatočne vážnych nepriamych dôkazov odôvodňujúcich podozrenie z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže žalobkyňou, a nie je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, najmä vzhľadom na šetrenie vedené českým orgánom na ochranu hospodárskej súťaže a vzhľadom na dve prebiehajúce súdne konania.
- 163 Žalobkyňa navyše uvádza, že napadnuté rozhodnutie zasahuje do práva zaručeného článkom 48 Charty a článkom 6 EDLP, najmä do práva žalobkyne byť podrobne oboznámená s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nej. Pokiaľ ide totiž o povahu obvinenia, napadnuté rozhodnutie je podľa žalobkyne formulované príliš široko, a pokiaľ ide o dôvod obvinenia, neobsahuje konkrétne skutočnosti.
- 164 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

O prvej časti šiesteho žalobného dôvodu založenej na porušení článku 7 Charty a článku 8 EDLP

- 165 Podľa článku 7 Charty má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a komunikácie.

- 166 V tejto súvislosti článok 52 ods. 1 Charty uvádza, že akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Okrem toho za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.
- 167 Pokiaľ ide o článok 8 EDLP, článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že „v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDLP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore“.
- 168 Rovnako tak vysvetlenia k Charte (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) v súvislosti s článkom 7 Charty spresňujú, že:
- „V súlade s článkom 52 ods. 3 [Charty] je význam a rozsah tohto práva rovnaký ako v zodpovedajúcom článku EDLP. Z toho vyplýva, že obmedzenia, ktoré sa na toto právo môžu oprávnene vzťahovať, sú rovnaké ako tie, ktoré povoľuje článok 8 EDLP: „... 2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.““
- 169 Preto v rozsahu, v akom z judikatúry vyplýva, že výkon právomocí v oblasti inšpekcí vykonávaných v podniku zverených Komisii článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 predstavuje evidentný zásah do práva tohto podniku na rešpektovanie súkromného života, obydlia a korešpondencie (rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65), je potrebné preskúmať, či napadnuté rozhodnutie spĺňa podmienky stanovené v článku 52 ods. 1 Charty a v článku 8 ods. 2 EDLP.
- 170 Podľa týchto podmienok musí byť obmedzenie najskôr stanovené zákonom. Predmetné opatrenie teda musí mať právny základ (pozri analogicky rozsudok z 28. mája 2013, Trabelsi a i./Rada, T-187/11, EU:T:2013:273, bod 79 a citovanú judikatúru).
- 171 V prejednávanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že bolo prijaté na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, pričom toto ustanovenie upravuje právomoc Komisie svojím rozhodnutím nariadiť inšpekcie, ktorým sa musia podniky a združenia podnikov podriaďovať.
- 172 Podmienka, že každý zásah do práva na rešpektovanie súkromného života musí byť „stanovený zákonom“, je teda splnená.
- 173 Pokiaľ ide ďalej o podmienku, že za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných, z judikatúry vyplýva, že právomoci priznané Komisii článkom 20 nariadenia č. 1/2003 majú za cieľ umožniť jej plniť úlohy, ktoré sú jej zverené Zmluvami a podľa ktorých má zabezpečovať dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže na vnútornom trhu. Účelom týchto pravidiel je zamedziť tomu, aby bola súťaž narušovaná na ujmu všeobecného záujmu, záujmu individuálnych podnikov a záujmu spotrebiteľov. Výkon právomocí zverených Komisii nariadením č. 1/2003 prispieva k zachovaniu režimu hospodárskej súťaže tak, ako ho zamýšľajú Zmluvy, ktoré musia podniky nevyhnutne dodržiavať. Za týchto podmienok teda nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie č. 1/2003 tým, že Komisii zveruje právomoc vykonávať inšpekcie bez predchádzajúceho oznámenia, predstavovalo zásah do práva upraveného článkom 7 Charty a článkom 8 EDLP (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júna 1980, National Panasonic/Komisia, 136/79, EU:C:1980:169, bod 20).

- 174 Vzhľadom na preskúmanie ostatných dôvodov uplatnených v rámci tejto žaloby, na ktoré žalobkyňa v tejto súvislosti odkazuje, teda aj napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo prijaté na základe nariadenia č. 1/2003, zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré uznáva Únia.
- 175 Pokiaľ ide napokon o otázku, či napadnuté rozhodnutie prekračuje rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľa uvedeného v bode 173 vyššie, stačí pripomenúť, že táto otázka už bola preskúmaná v rámci skúmania prvého žalobného dôvodu. Na základe tohto posúdenia sa pritom dospelo k záveru, že vzhľadom na výsledok preskúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu bolo pri prijatí napadnutého rozhodnutia správne dodržaná zásada proporcionality.
- 176 Za týchto okolností musí byť prvá časť šiesteho žalobného dôvodu, založená na porušení článku 7 Charty a článku 8 EDLP, zamietnutá.

O druhej časti šiesteho žalobného dôvodu založenej na porušení článku 48 Charty a článku 6 EDLP

- 177 Článok 48 ods. 2 Charty stanovuje, že „každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu“.
- 178 Pokiaľ ide o článok 6 EDLP, vysvetlenia k Charte spresňujú:
- „Článok 48 je rovnaký ako článok 6 ods. 2 a 3 EDLP... V súlade s článkom 52 ods. 3 Charty má toto právo rovnaký význam a rozsah pôsobnosti ako právo zaručené EDLP.“

- 179 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že správne konanie v zmysle nariadenia č. 1/2003, ktoré prebieha pred Komisiou, sa delí na dve odlišné po sebe nasledujúce fázy, z ktorých každá má vlastnú vnútornú logiku, konkrétne na fázu predbežného vyšetrovania a na kontradiktórnu fázu. Fáza predbežného vyšetrovania, počas ktorej Komisia využíva vyšetrovacie právomoci upravené v nariadení č. 1/2003 a ktorá trvá až do oznámenia o výhradách, je určená na to, aby Komisia mohla zistiť všetky relevantné skutkové okolnosti potvrdzujúce, resp. nepotvrdzujúce existenciu porušenia súťažných pravidiel a prijať prvé stanovisko o smerovaní a pokračovaní konania. Naopak kontradiktórna fáza, ktorá trvá od zaslania oznámenia o výhradách až po vydanie konečného rozhodnutia, musí Komisii umožniť rozhodnúť s konečnou platnosťou o vytýkaných porušeníach (pozri rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 47 a citovanú judikatúru).
- 180 Pokiaľ ide na jednej strane o fázu predbežného vyšetrovania, Súdny dvor spresnil, že táto fáza začína plynúť v deň, keď Komisia pri výkone svojich právomocí, ktoré sa jej zverujú najmä v článkoch 18 a 20 nariadenia č. 1/2003, prijme opatrenia obsahujúce výhradu, že došlo k porušeniu, majúce vážny dosah na situáciu obvinených podnikov. Na druhej strane z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že až pri začatí kontradiktórnej fázy správneho konania je dotknutý podnik prostredníctvom oznámenia o výhradách informovaný o všetkých podstatných skutkových okolnostiach, o ktoré sa Komisia v tejto fáze konania opiera, a až vtedy má tento podnik právo na prístup k spisu na účely zabezpečenia účinného výkonu svojho práva na obhajobu. V dôsledku toho sa môže dotknutý podnik odvolávať na svoje práva na obhajobu až po zaslaní oznámenia o výhradách. Ak by sa totiž tieto práva vzťahovali aj na fázu predchádzajúcu zaslaniu oznámenia o výhradách, účinnosť vyšetrovania Komisie by bola ohrozená, lebo dotknutý podnik by bol už vo fáze predbežného vyšetrovania schopný identifikovať informácie, ktoré sú Komisii známe, a teda aj tie, ktoré jej ešte známe nie sú (pozri rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 48 a citovanú judikatúru).
- 181 Z povahy opatrení súvisiacich s vyšetrovaním, ktoré prijme Komisia v štádiu predbežného vyšetrovania, najmä z opatrení týkajúcich sa preskúmania a zo žiadostí o poskytnutie informácií podľa článkov 18 a 20 nariadenia č. 1/2003, však vyplýva výhrada týkajúca sa porušenia, pričom tieto opatrenia môžu mať vážny vplyv na situáciu podozrivých podnikov (rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 50). Hoci totiž z formálneho hľadiska dotknutý podnik nemá vo fáze predbežného vyšetrovania status „obvineného“, to, že bolo proti nemu začaté vyšetrovanie, a najmä, že

bolo prijaté vyšetrovacie opatrenie, ktoré sa ho týka, nie je z materiálneho hľadiska vo všeobecnosti možné oddeľovať od existencie podozrenia, a preto ani od výhrady z toho vyplývajúcej, čo odôvodňuje prijatie takéhoto opatrenia (rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 52). Preto treba zabrániť tomu, aby mohlo byť právo na obhajobu v tomto štádiu správneho konania nenapraviteľne ohrozené, ak by sa mohli prijať opatrenia súvisiace s vyšetrovaním, ktoré môžu mať rozhodujúci význam na zaistenie dôkazov o protiprávnej povahe správania podnikov, ktoré môžu zakladať ich zodpovednosť (pozri rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 51 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že Komisia je povinná informovať príslušný podnik v štádiu prvého opatrenia prijatého voči nemu o predmete a celi prebiehajúceho vyšetrovania. V tejto súvislosti odôvodnenie musí tomuto podniku umožniť najmä pochopiť cieľ a predmet tohto vyšetrovania, čo znamená, že treba spresniť údajné porušenia a v tomto kontexte skutočnosť, že bude pravdepodobne čeliť obvineniam týkajúcim sa takéhoto prípadného porušenia, aby mohol prijať opatrenia, ktoré považuje za potrebné na to, aby bol zbavený obvinenia, a takto si pripraví svoju obhajobu v štádiu kontradiktórnej fázy správneho konania (rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 56).

- 182 So zreteľom na preskúmanie druhého a tretieho žalobného dôvodu, na základe ktorého sa dospelo k záveru, že napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť, pokiaľ ide o iné trate než Praha – Ostrava, a pokiaľ ide o iné správanie než údajné uplatňovanie nižších cien, ako sú náklady, treba konštatovať, že vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie spĺňa požiadavky vyplývajúce z nariadenia č. 1/2003 a z judikatúry.
- 183 Za týchto okolností sa musí napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo prijaté vo fáze predbežného vyšetrovania správneho konania podľa nariadenia č. 1/2003, považovať za prijaté v súlade s právom žiadateľa na obhajobu.
- 184 Druhú časť šiesteho žalobného dôvodu založenú na porušení článku 48 Charty a článku 6 EDLP treba preto tiež zamietnuť.
- 185 V dôsledku toho treba šiesty žalobný dôvod zamietnuť.
- 186 Z vyššie uvedeného vyplýva, že jednak sa napadnuté rozhodnutie musí zrušiť, pokiaľ ide o iné trate než Praha – Ostrava a pokiaľ ide o iné správanie než údajné uplatňovanie nižších cien, ako sú náklady, a jednak v zostávajúcej časti sa musí žaloba zamietnuť.

O trovách

- 187 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.
- 188 V prejednávanej veci a vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie musí byť čiastočne zrušené, podľa Všeobecného súdu treba rozhodnúť tak, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Komisie C(2016) 2417 final z 18. apríla 2016, týkajúce sa postupu uplatnenia článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003, určené spoločnosti České dráhy, a. s., ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré sú ňou priamo alebo nepriamo ovládané, pričom im bolo nariadené podrobiť sa inšpekcii (vec AT.40156 – Falcon), sa zrušuje v časti, ktorá sa týka iných tratí než trate Praha – Ostrava a iného správania než údajného uplatňovania nižších cien, ako sú náklady.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 3. Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Collins

Barents

Passer

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. júna 2018.

Podpisy